

Chương Bốn

NHỮNG ĐIỀU PHÁT HIỆN

Theo dãy hành lang, Hương Lan thẳng đến phòng Quách Diên Thọ.

Trương Đắc Lộc bước ra cúi mình:

– Thuộc hạ ra mắt Phó đường chủ.

Hương Lan trầm giọng:

– Bản tòa có chuyện cần gặp với Quách Diên Thọ, người hãy lui xuống.

Trương Đắc Lộc vâng lời lui xuống, Hương Lan bước vào khêu tổ ngọn đèn.

Nàng đi lại bên giường thấy Quách Diên Thọ nằm ngửa bất động, hai mắt nhắm nghiền.

Ước lượng đúng chỗ mà Thanh Phong đạo trưởng đã chỉ, nàng dùng hai ngón tay điểm trúng vào hai bên “thiên trụ huyết” đồng thời vỗ mạnh vào huyết Não Hộ của Quách Diên Thọ.

Quách Diên Thọ thở hắt ra một cái thật mạnh và mở mắt.

Vừa thấy Hương Lan, Quách Diên Thọ lật đật ngồi dậy tuột xuống giường vòng tay:

– Phó đường chủ mới đến.

Hương Lan thấy hắn giữ y thái độ đề phòng, nàng biết tên này gian hoạt lắm nên vội bước tới nói nhỏ:

– Quách Hộ Pháp chưa biết cách xử sự cảnh nguy hiểm của chúng ta ra sao?

Quách Diên Thọ vẫn thản nhiên:

– Phó đường chủ bảo sao?

Hương Lan trầm giọng:

– Thời cơ đã gấp lắm rồi. Quách Hộ Pháp lại nghi ngờ đến cả bản tòa à?

Quách Diên Thọ cúi mình:

– Thuộc hạ không dám, chẳng qua đó là lệnh của sứ giả.

Hương Lan mừng thầm vì thấy hắn đã lộ đuôi, nàng giữ giọng thật nghiêm:

– Đơn Hiểu Thiên đã có vẻ nghi ngờ hộ pháp vì thế ta phải tạm dùng khổ nhục kế, tối hôm qua Thanh Phong đạo nhân không biết phép giải, lão lại bế Thiên Trụ Huyết của hộ pháp, mãi đến hôm nay lão mới cho ta biết.

Quách Diên Thọ kinh ngạc:

– Như vậy thuộc hạ đã bị hôn mê suốt cả mấy đêm ngày rồi?

Hương Lan gật đầu:

– Đúng như thế, hiện tại có tin khá cơ mật, bản tòa phải nhân danh tuần soát tìm cách đến đây.

Quách Diên Thọ hỏi:

– Chẳng hay sứ giả nghe được tin chi?

Hương Lan nói:

– Tiên Nhân Chưởng Lý Quang Trí nhờ có Độc Tẩu Chu Tiềm và Thanh Phong đạo trưởng hiệp trợ giải độc, hiện tại đã hồi tỉnh lại, họ chuẩn bị đến Lưu Hương Cốc, bây giờ bản tòa không có cách thông báo kịp, Hộ Pháp lại không thể lưu lại đây được nữa, vì thế cho nên phải ra khỏi nơi này cho thật sớm.

Quách Diên Thọ bước tới hỏi nhỏ:

– Phải chăng họ cũng đã nghi ngờ sứ giả?

Hương Lan nói:

– Cũng chưa thấy triệu chứng nào.

Quách Diên Thọ nhìn ra ngoài cửa sổ và hỏi trống không:

– Bây giờ không biết đã giờ nào canh nào rồi nhỉ?

Hương Lan đáp:

– Gần đến canh tư rồi, Hộ Pháp hãy đi mau.

Quách Diên Thọ vụt ngẩng mặt.

– Xin sứ giả hãy cho Đoàn lệnh.

Hương Lan nói:

– Không cần...

Nàng nói chưa dứt tiếng thì Quách Diên Thọ vụt trầm giọng:

– Các hạ là ai?

Vừa hỏi, hắn vừa vung tay tổng ra một chưởng.

Hương Lan lật đật tháo lui và gắt nhỏ:

– Quách Hộ Pháp...

Quách Diên Thọ nói:

– Các hạ không phải Cung Quan Võ.

Hương Lan đổi trở giọng bình thường cười nói:

– Quách Hộ Pháp thật hồ đồ, ta đã đến đây để trực tiếp chỉ thị mà Hộ Pháp còn cho là ai thế. Đoàn chủ không thể tới được.

Quách Diên Thọ lật đặt vòng tay:

– Thì ra cô nương là thuộc hạ của Đàn Chủ, tại hạ thất kính, xin cho biết Yên Đàn Chủ cô chỉ thị chi?

Hương Lan cười:

– Đàn Chủ bảo ta là phải hạ ngươi.

Vừa nói nàng vừa vung tay quạt mạnh về phía Quách Diên Thọ và nhảy lui về hướng cửa sổ.

Biết nàng lừa thế thoát thân, Quách Diên Thọ nghiêng mình lách qua và phóng theo luôn.

Nhưng Hương Lan không phóng ra cửa sổ mà lại cứ thụt lùi tự nhiên bây giờ Quách Diên Thọ lại đến gần cửa sổ.

Hắn hăm hăm lao tới cả hai tay cùng tống ra một lúc...

Hương Lan không dám đỡ, nàng cứ thế lùi dần...

Quách Diên Thọ vừa hạ thủ xong là nhảy tháo trở lại bên giường, giở nệm lên.

Hương Lan cười hắc hắc...

– Kim Qua Chùy của ngươi, ta đã liệng xuống hoa viên rồi.

Quách Diên Thọ quay lại hăm hừ:

– Không có Kim Qua Chùy, ta vẫn kết liễu ngươi như thường.

Hương Lan cười:

– Hiện tại ngoài kia đã bố trí thiên la địa võng, cho dầu ngươi có tháp cánh cũng khó có thể bay đi.

Quách Diên Thọ nói:

– Cho dầu ta không thể thoát khỏi phòng này thì ngươi cũng phải chết.

Câu nói chưa dứt thì chưởng phong của hắn đã cuốn đến nơi.

Hương Lan biết chưởng lực của hắn vô cùng lợi hại, nàng lật đặt tháo lui...

Ngay lúc ấy từ ngoài cửa sổ một bóng người lao vào phía sau lưng Quách Diên Thọ và lên tiếng.

– Cô nương đừng sợ, hãy giao hắn cho bản đạo.

Quách Diên Thọ biết đã lâm hiểm địa, hắn vung tay phát mạnh thêm về phía Hương Lan một chưởng và tung mình phóng ra cửa sổ y như một giải lụa đen.

Ngoài cửa sổ chợt có tiếng quát lớn:

– Ngã xuống!

Nhưng Quách Diên Thọ đã đề phòng, vì hắn biết thế nào ngoài cửa sổ cũng có

người phục sẵn, hấn vừa lao ra là áp dụng ngay thế “Thiên Cân Trụ” “trầm mình cho rơi nhanh xuống nóc nhà phía dưới và lăn đi mấy vòng là đã cách xa gần mười trượng và tung thẳng mình đứng dậy một cách lẹ làng.

Nhưng hấn vừa đứng dậy thì một chuỗi cười ròn rã đã nổi lên:

– Quách Hộ Pháp nên phải ngã...

Thân pháp của Quách Diên Thọ quá nhanh, từ trên cửa sổ hấn lăn mình xuống mái nhà phía dưới không đầy nháy mắt, nhưng chính vì quá nhanh như thế nên hấn không còn phản ứng kịp nữa, tiếng cười phát ra một lượt với chỉ phong là hấn ngã xuống ngay...

Từ trên nóc nhà hấn lại bị lăn luôn xuống đất.

Thanh Phong đạo trưởng lao vút tới hỏi:

– Giang Nhị công tử đã hạ hấn được rồi à?

Giang Hàn Thanh quay lại mỉm cười:

– Hấn đã bị chế huyết rồi.

Hương Lan cũng vừa tới, nàng cười nói:

– Nhị công tử nhanh quá.

Giang Hàn Thanh đáp:

– Nghe ám hiệu của cô nương, tại hạ đâu dám để cho hấn thoát.

Thanh Phong đạo trưởng vẫy tay:

– Chúng ta xuống đi.

Ba người vừa buông mình xuống đất thì Tào Tứ và Trương Đắc Lộc đã áp giải Quách Diên Thọ đến.

Mặc dù hấn đã bị Giang Hàn Thanh chế huyết, nhưng bọn Tào Tứ vẫn cẩn thận trói thúc ké hai tay hấn ra phía sau lưng.

Hai người vẫn chưa biết Hương Lan giả trang Cung Quan Võ nên thủ lễ với nàng:

– Kính bẩm Phó đường chủ, chẳng hay xử trí tên này như thế nào?

Hương Lan cố nín cười:

– Hãy giải hấn đến trình Đơn đường chủ.

Hai người tuân lệnh, áp giải Quách Diên Thọ theo chân ba người thẳng về gian phòng của Giang Hàn Thanh.

Vào đến nơi, Hương Lan ra lệnh cho Tào Tứ và Trương Đắc Lộc lui ra, nàng dẫn Quách Diên Thọ thẳng vào phòng.

Đơn Hiểu Thiên hỏi:

– Quả nhiên hấn giả bị thụ thương à?

Hương Lan gỡ mặt nạ ra, nàng vuốt tóc cho suông và thuật tất cả chi tiết từ đầu đến cuối.

Đơn Hiểu Thiên gật gật đầu:

– Quả nhiên không sai dự liệu của đạo trưởng chút nào.

Thanh Phong đạo trưởng cười:

– Chu Điều Ngũ Sứ của Ngũ Phượng Môn giả trang Cung Quan Võ, chính ra đã biết Đường Chủ hoài nghi Quách Diên Thọ, cho nên dùng khổ nhục kế để cho mình bớt đề phòng, âm mưu của họ kể ra cũng thật là lợi hại.

Đơn Hiểu Thiên gật gật đầu:

– Việc Cung Phó đường chủ bị lâm nguy, đó cũng là một chuyện mà tại hạ có nhiều sơ suất.

Hương Lan xen vào:

– Cuối cùng khi bắt đầu tấn công tiểu tỳ, Quách Diên Thọ có hô giờ nào canh nào, có lẽ đó là ám hiệu.

Đơn Hiểu Thiên gật gật đầu:

– Người hãy giải huyết cho hần, ta sẽ nói chuyện với hần, Hương Lan vâng lời giải khai huyết đạo.

Quách Diên Thọ mở mắt ra thấy mình đang bị trói, hần nhìn một lượt và nhắm mắt lại như không muốn nói gì.

Đơn Hiểu Thiên cười:

– Quách lão ca đã tỉnh lại rồi à? Huynh đệ còn khá nhiều việc muốn bàn với lão ca đây.

Quách Diên Thọ cười khẩy:

– Đã bắt được thì cứ giết đi, đừng mong khai thác gì ở ta cả.

Đơn Hiểu Thiên cười lớn:

– Quách lão ca đã cứu được Lý Trang chủ đưa về đến tận nơi đây, chính tại hạ vẫn còn ghi ơn ấy.

Quách Diên Thọ lạnh lùng:

– Lý Quang Trí là kẻ sắp chết đến nơi, các người không cứu được hần đâu.

Thanh Phong đạo trưởng nói:

– Quách thí chủ đã lâm. Lý Trang chủ bệnh tình tuy nặng, nhưng đã có bản đạo và “Độc Tẩu” Chu Tiềm góp sức thì đâu có thể gọi là bất trị?

Quách Diên Thọ hỏi:

– Bây giờ Đơn đường chủ định đối phó với tại hạ sao đây?

Đơn Hiểu Thiên đáp:

– Huynh đệ định cho lão ca yên ổn trở về.

Quách Diên Thọ cười khẩy:

– Đơn đường chủ rộng rãi đến mức ấy à?

Đơn Hiểu Thiên nói:

– Thật tình huynh đệ quyết định để lão ra đi, chỉ cho huynh đệ nhấn một lời.

Quách Diên Thọ hỏi:

– Đường Chủ muốn thế nào?

Đơn Hiểu Thiên nói:

– Trước đó, huynh đệ muốn biết ai là người lãnh đạo Ngũ Phương Môn tại Hàng Châu?

Quách Diên Thọ nói:

– Có Giang Nhị công tử đây biết, Đại Cung Chủ, Nhị Cung Chủ và Tam cung chủ đều có mặt tại Hàng Châu, còn hiện thời thì tại hạ không làm sao biết được.

Đơn Hiểu Thiên gật đầu:

– Được rồi, bất luận ai là người chỉ huy, tại hạ chỉ cần nhấn một lời.

Quách Diên Thọ nói:

– Đơn đường chủ nếu muốn thế thì cứ xin yên lòng, tại nhất định sẽ mang tin về đến.

Đơn Hiểu Thiên gật đầu:

– Như thế là tốt lắm.

Quách Diên Thọ hỏi:

– Đường Chủ muốn nói điều chi?

Đơn Hiểu Thiên vẫy tay.

– Hương Lan bước lại mở cánh cửa phòng bên trái.

Bên trong có một chiếc phản có thêm một cô gái khoảng mười tám, mười chín tuổi.

Quách Diên Thọ rúng động.

– Hắn chỉ biết Yên Đàn Chủ của Chu Tước Đàn giả dạng Cung Quan Võ, nhưng hắn không ngờ lại là một cô gái nhỏ tuổi như thế ấy.

Bởi là Chu Tước vốn là cơ quan phụ trách những người làm chuyện tiềm phục trong lòng kẻ địch, họ tổ chức hết sức bí mật. gần như không ai được biết mặt ai, luôn cả người cũng không được biết luôn.

Đơn Hiểu Thiên cười:

– Quách lão ca không nói, tại hạ cũng đã biết rồi.

Nghĩ chắc họ cũng chỉ đoán mò nên Quách Diên Thọ vội hỏi:

– Đơn đường chủ muốn chi?

Đơn Hiểu Thiên nói:

– Tại hạ muốn nhờ Quách lão ca mang dùm tin ấy.

Quách Diên Thọ gặng lại:

– Xin Đường Chủ nói rõ hơn.

Đơn Hiểu Thiên hỏi:

– Quách lão ca biết Cung Phó đường chủ hiện ở tại đâu rồi chứ?

Quách Diên Thọ lắc đầu;

– Điều đó tại hạ không rõ.

Đơn Hiểu Thiên cười:

– Tất cả đều trả lời không biết, Quách lão ca quên rằng hiện tại các vị đang ở trong tay lão phu đấy chứ?

Quách Diên Thọ gặng lại:

– Đơn đường chủ định tra vấn đấy à?

Đơn Hiểu Thiên lắc đầu:

– Không cần phải làm chuyện ấy, vì Quách lão ca không nói nhưng cấp trên của Quách lão ca đã nói rồi.

Quách Diên Thọ giật mình.

Hắn nghĩ lời của Đơn Hiểu Thiên có thể là lời thật. Cho dù Yên Đàn Chủ của hắn là cấp chỉ huy, nhưng dầu sao tuổi hã còn quá nhỏ, nhất định không làm sao có thể có thủ đoạn bằng kẻ già kinh nghiệm giang hồ như Độc Nhân Diêm La...

Vì thế nên hắn vội nói xuôi:

– Nếu thế thì đã hay quá lắm rồi.

Đơn Hiểu Thiên bỗng trầm giọng:

– Quách lão ca ngụy trang, đầu nhập bản môn nhưng vốn là gian tế. Còn nếu nói cách khác là đã nhập bản môn rồi còn làm gian tế thì thuộc loại phản trắc, cả trường hợp đó đều bị cực hình...

Nói đến đây ông ta dừng lại một giây và nói tiếp:

– Nhưng tại Ngũ Phương Môn, các hạ bất quá chỉ là một chức Hộ Pháp, vì thế tại hạ không giết.

Vừa nói, Đơn Hiểu Thiên vừa bước lại giải khai huyết đạo cho Quách Diên Thọ và gần giọng:

– Về nói lại với người chỉ huy của các người là trong vòng ba ngày, nếu không thả Cung Phó đường chủ của ta về thì dư đảng của các người tại Hàng Châu này sẽ không còn một mống, bằng như thả Cung Phó đường chủ thì ta sẽ thả người này.

Giọng nói của Đơn Hiểu Thiên thật dữ dằn, và trong lời lẽ đã chứng tỏ là coi “Kim Giáp Thần” Quách Diên Thọ không vào đâu cả.

Quách Diên Thọ đỏ mặt vì bị sỉ nhục, hấn găm gờ từng tiếng:

– Thả Quách mỗ vì muốn nhấn tin trao đổi chứ không phải là ân huệ. Các hạ hãy nhớ kỹ điều đó mai sau, nếu các hạ lọt vào tay ta thì kể như không có ân trước nghĩa sau.

Đơn Hiểu Thiên cười lớn:

– Đâu có chuyện ân nghĩa ở đây, nếu Đơn Hiểu Thiên này mà lọt vào tay các hạ thì chỉ muốn xin cái chết.

Quách Diên Thọ hừ hừ trong miệng:

– Tốt?

Chỉ nói một tiếng rồi hấn vùng vằng bước thẳng ra ngoài.

Đơn Hiểu Thiên quát lớn:

– Tào Tứ, truyền lệnh cho các nơi, không được ai cản trở.

Tào Tứ vâng mạng lui ra hướng dẫn Quách Diên Thọ lìa Vệ Phủ.

Chờ cho Quách Diên Thọ đi rồi, Đơn Hiểu Thiên nói với Thanh Phong đạo trưởng:

Kế của Đạo trưởng nhất định vẹn toàn, ông ta ngần ngừ nói tiếp:

– Kể cũng lạ, trước đây một tháng, Quách Diên Thọ tìm cách liên lạc với Cung Phó đường chủ, ngỏ ý muốn đầu nhập bản môn, cứ theo Cung Phó đường chủ nói thì mấy năm trước đã từng cứu sống hấn một lần, vì cảm ân tri ngộ ấy nên ngày nay hấn muốn cùng về một mối, cứ như thế thì lúc đó Cung Phó đường chủ đã bị giả mạo rồi.

Thanh Phong đạo trưởng nhìn về phía cô gái Ngũ Phượng Môn và hỏi:

– Nàng ấy có biết nhiều về nội bộ của ta không?

Đơn Hiểu Thiên lắc đầu:

– Chính Cung Phó đường chủ cũng chưa biết được gì nhiều vì khi mang thơ của Phương Trưởng Thiếu Lâm đến đây thì gặp ngay tại hạ, lúc đó tại đây quá thiếu người nên tại hạ lưu Phó đường chủ lại, một mặt tại hạ báo cáo về Cốc Chủ, vì thế, luôn cả Phó đường chủ cũng chưa về Lưu Hương Cốc lần nào nên cũng chưa biết Cốc Chủ là ai.

Giang Hàn Thanh nghe nói mới biết tổ chức Lưu Hương Cốc hiện tại cũng còn

hết sức bí mật, như vậy có lẽ rất nhiều người cũng còn chưa biết vị lãnh tụ của họ là ai.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi tiếp:

– Cô gái này giả mạo Cung Phó đường chủ nay cũng đã hơn tháng rồi, trong vòng thời gian ấy, cô ta có thường nói chuyện với Đường Chủ hay không?

Đơn Hiểu Thiên nói:

– Rất ít, gần như là cố tránh không nói chuyện nhiều, có lẽ sợ tại hạ khám phá, nhưng cho đến bây giờ tại hạ mới hay chứ trước đây thì không chú ý, vì Cung Phó đường chủ là con người cũng trầm trầm ít nói như thế.

Thanh Phong đạo trưởng gật đầu:

– Như thế thì tốt lắm.

Giang Hàn Thanh càng cảm thấy chuyện giữ bí mật về Lưu Hương Cốc quả là vấn đề trọng đại, nếu không thì Thanh Phong đạo trưởng không đến nỗi như thế.

Đơn Hiểu Thiên nhìn ra cửa sổ cười nói:

– Trời cũng gần sáng rồi, chúng ta hãy ăn một chút ít rồi phải nghỉ ngơi lấy sức.

Ông ta quay qua bảo Hương Lan:

– Người hãy cho sửa soạn thức ăn và dọn lên đây.

Hương Lan vâng lệnh lui ra, Đơn Hiểu Thiên lại hỏi Thanh Phong đạo trưởng:

– Vừa rồi đạo trưởng đã phát hiện được chuyện chi?

Thanh Phong đạo trưởng cười:

– Đêm nay bản đạo gặp hai vị thiếu niên cao thủ, hình như có quan hệ với Giang Nhị công tử.

Đơn Hiểu Thiên hỏi:

– Chẳng hay hai vị ấy là ai?

Thanh Phong đạo trưởng đáp:

– Bản đạo cũng không biết rõ, còn phải hỏi lại Nhị công tử

Giang Hàn Thanh ngạc nhiên:

– Chẳng hay đạo trưởng đã gặp ai?

Thanh Phong đạo trưởng hỏi lại:

– Giang Nhị công tử có biết một vị gọi là Hàn Thiếu Sơn chẳng?

Giang Hàn Thanh sửng sốt:

– Hàn Thiếu Sơn vốn là tên giả của tại hạ, chẳng hay đạo trưởng nghe thấy ở đâu?

Thanh Phong đạo trưởng đáp:

– Như thế là lạ đấy, bản đạo có gặp hai vị thiếu niên cao thủ và cả hai đều tự xưng là Hàn Thiếu Sơn.

Giang Hàn Thanh cau mặt:

– Sao lại có chuyện như thế nhỉ?

Đơn Hiểu Thiên hỏi:

– Chẳng hay đạo trưởng gặp họ trong trường hợp nào?

Thanh Phong đạo trưởng không đáp mà lại hỏi Giang Hàn Thanh:

– Nhị công tử có biết Tam cung chủ của Ngũ Phượng Môn không nhỉ?

Câu hỏi thật là đột ngột.

Giang Hàn Thanh rúng động, nhưng hấn lấy lại bình tĩnh ngay và khẽ gật đầu:

– Vâng, có biết.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi luôn:

– Người ấy là gái chứ?

Giang Hàn Thanh đỏ mặt gật đầu:

– Vâng.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi tiếp:

– Nàng biết “Hàn Thiếu Sơn” là tên giả của Nhị công tử?

Giang Hàn Thanh lắc đầu:

– Điều này thì tại hạ không rõ, lúc đó vì cố dấu tung tích nên tại hạ lấy tên là Hàn Thiếu Sơn cùng với Tam cung chủ giao đấu cho đến khi bại lộ vừa rồi, Thanh Phong đạo trưởng gật gật đầu:

– Nhất định nàng đã biết “Hàn Thiếu Sơn” là Nhị công tử, bởi vì nếu không thì làm sao lại lấy tên ấy đang đêm mang thuốc đến cho công tử.

Ông ta lấy hoàn thuốc trao ra và nói tiếp:

– Đây là “Thiên Cơ Đơn” của Ngư Mục, trong giang hồ đã xem thuốc này là thần dược, chuyên trị nội thương thoát lực.

Trong vòng ba năm về trước, thuốc này không phải là dễ tìm và cho đến ngày nay cũng như vậy, chỉ có môn đồ hoặc người thân tín của Ngư Mục mới có thể có, vì thế bản đạo lấy làm lạ là tại sao Tam cung chủ Ngũ Phượng Môn lại có và tại sao lại đem thứ thuốc quý giá này mà tặng cho công tử.

Giang Hàn Thanh đỏ mặt:

– Có phải đạo trưởng đối với tại hạ đã có chỗ hoài nghi?

Thanh Phong đạo trưởng cười:

– Không phải như thế, vả lại lúc đó nàng che mặt mạo danh Hàn Thiếu Sơn để

trao thuốc, như vậy là cố nhiên không người nào được biết.

Ông ta ngần ngừ nói tiếp:

– Thuốc này là linh dược, bản đạo thấy công tử nên giữ để khi cần sử dụng về sau.

Giang Hàn Thanh tiếp lấy hồi thuốc và hỏi lại:

– Tại sao đạo trưởng lại biết người này là Tam cung chủ?

Thanh Phong đạo trưởng cười:

– Bản đạo làm sao biết được, chỉ nghe một vị thiếu niên áo xanh khác nói.

Giang Hàn Thanh cau mặt:

– Lại có một người khác nữa à?

Thanh Phong đạo trưởng nói:

– Bản đạo vừa nói, đêm nay bản đạo gặp lại hai vị thiếu niên cao thủ, vị áo xanh đến sau cũng tự xưng là Hàn Thiếu Sơn, người này võ công cao không lường được, bản đạo cũng không biết là ai.

Giang Hàn Thanh vụt hỏi:

– Như thế hai người ấy đã chạm mặt nhau?

Thanh Phong đạo trưởng thuật kỹ từ đầu đến cuối và ông ta chợt nhớ nói thêm:

– Sau khi từ giã, người thiếu niên áo xanh đến sau có nhắn báo với công tử một câu, hắn nói “Nhờ chuyển lời bảo Giang hiền đệ phải hết sức cẩn thận”.

Giang Hàn Thanh mừng rỡ:

– Như thế là Đồng đại ca rồi.

Thanh Phong đạo trưởng nói:

– Bản đạo cũng nghĩ đó là người quen của Nhị công tử, nhưng không biết vị Đồng công tử ấy lai lịch như thế nào, công tử có biết rõ không?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Khi trước, trúng phải độc chất của Ngũ Phượng Môn, chính tại hạ đã nhờ vị Đồng đại ca ấy chữa trị cho khỏi, tuy đã kết làm bằng hữu nhưng thật thì tại hạ cũng không biết lai lịch người ấy như thế nào.

Nói chuyện tới đó thì cơm đã dọn lên, Thanh Phong đạo trưởng nói với Đơn Hiểu Thiên:

– Cứ theo những điều đã phát hiện thì mấy người gọi là Cung Chủ của Ngũ Phượng Môn có thể có nhiều liên hệ với Ngư Mục. Chuyện này tuy Cốc Chủ đã có nghe nhưng chắc chắn không biết về sự quan hệ trọng đại đó, nếu toan tính không thật sát thì lại có sóng gió nổi lên. Thêm nữa, Giang Nhị công tử học được ba đường tuyệt kiếm

của họ, đó là một chuyện không phải không quan trọng, vì thế bản đạo muốn đưa công tử về Lưu Hương Cốc.

Tuy không biết nội tình của họ ra sao, nhưng nghe đến chuyện đi Lưu Hương Cốc làm Giang Hàn Thanh có nhiều lo nghĩ...

Hắn không muốn cho họ bàn sâu vào chuyện nên vội khoác tay:

– Tại hạ đã có bàn với Đơn đường chủ là chỉ có thể lưu lại đây trong vòng đôi ba hôm thôi.

Đơn Hiểu Thiên cười:

– Trong lòng Nhị công tử bây giờ nôn nóng về chuyện lệnh huynh còn kẹt trong tay địch, chuyện này nếu tại đây không lộ chuyện, Nhị công tử chưa bị bại lộ thì hiện tại có thể thẳng đến Kim Lăng, nhưng bây giờ tình thế đã khác bọn Ngũ Phượng Môn nhất định đã thông báo cho mọi người về chuyện Nhị công tử giả mạo Hắc Kỳ lệnh chủ, như vậy chẳng những Nhị công tử không còn cơ hội để giải cứu lệnh huynh, mà nếu xâm nhập vào cơ sở Ngũ Phượng Môn thì tính mạng cũng rất khó bảo toàn.

Giang Hàn Thanh làm thỉnh ngồi suy nghĩ...

o O o